

ЗМІСТ

МОНРО ТА ШКІАНИКИ

Сама вдома	4
Доведеться бруднити лапки?	8
Є ключ!	11
Пастка на шкідників.....	15
Найбільша нагорода світу	18
Тепер — жодної шкоди!	21

МОТОР ДЛЯ ПЕРЧИКА

Котячий паспорт.....	24
Муркалка	27
Підслухана розмова	31
Велика подорож маленького Перчика	33
Халепа з автосервісом.....	37
Неочікуване знайомство	41
Мур-мур-мур.....	44

ЗЛИЙ ДОБРИЙ

Лови мишу!	48
Усім бути наготові!	52
Бобри перестарались	56
Спецоперація «Персик»	59
Бойові звірі.....	63
Медаль і ящик тунця.....	66

МАРІ З МАРІУПОЛЯ

Як повернутися додому?.....	70
Восьмеро в кімнаті.....	73
Спецоперація «Хутро геть!»	78
Небайдужі перехожі	82
Неочікувана слава	85
План утечі	88
Дива у прямому ефірі	91
Удома	94

САМА ВДОМА

У моєму домі завелися шкідники. Але не такі, яких я бачила у смартфоні. Великі, схожі на людей. Вони з'явилися за кілька днів по тому, як мої люди швидко зібрались і кудись поїхали. Тоді надворі щось сильно грюкало та бахкало. Мені ці звуки не подобалися, тож я заховалась у шафі. Люди мене не знайшли під купою одягу. Ще б пак! У тій шафі такий безлад, що там нічого не знайдеш. Вони мене довго кликали, а тоді пообіцяли приїхати по мене завтра. Щиро кажучи, я навіть тішилася, що побуду трохи на самоті, відпочину від галасу. А втім, мої люди так і не повернулись. Я могла б насолоджуватися самотністю й тишею, але знадвору продовжувало грюкати. А потім до нас припхалися ці істоти. Нема спокою бідолашній киці!

Отже, треба було щось вирішувати з тими зайдами. Очікувати своїх людей? Я ж киця — можу й сама дати раду шкідникам. Але пристойній киці не годиться виконувати чорну роботу власними лапками. Для чого ж тоді нам спеціально навчені люди? Це в сиву давнину мої пращури змушені були полювати, щоб вижити. А я — досконала істота блакитної крові. Бруднити свої білосніжні лапки об якихось двоногих шкідників? Дзуськи!

Шкідників, власне, було п'ятеро. Коли вони вдерлися на перший поверх, я дивилася на них згори. Як таке можливо, спитаєте ви? Таж головне — не розміри, а велич духу. Якщо вам інколи здається, що котики дивляться на вас ізвисока, то вам не здається. Та хай там як, а тоді я сиділа на сходах і з безпечної відстані спостерігала, що ж буде далі.

Зайди були вбрані однаково — в зеленкувате, що зовсім не пасувало їхнім червоним пикам. На ногах у них були черевики, а в руках — автомати (це така зброя, я у фільмах бачила). У дім вони ввалились із реготом, горланячи якоюсь іноземною говіркою. Деякі слова здавалися мені знайомими, тож зміст я загально ухопила.

А ще я помітила, що у шкідників хитавиця, ніби вони на кораблі, а не в будинку. Один червонопикий перечепився через фікус на ім'я Степан, який щоранку допомагав мені чухати боки. Горщик Степана розбився, а сам фікус безпорадно гепнувся на друзки й купки ґрунту. Неподобство! Ніхто доти не смів ображати мою квіточку! Тепер Степана нема, і я лишилася сама-самісінька.

Нахаби обнишпорили весь будинок, позаглядали до кожної кімнати. Відтак повернулися по свої торби й занесли їх

досередини. А на додачу притягли клітку з великим білим щуром! Шкідники приволокли червоноокого гризуна! Куди це годиться? А згодом їм заманулося ще й у кухні похазяйнувати. Наближатися до них не хотілось, але ж я мала знати, що відбувається в моєму будинку. Чужинці перекидали все догори дригом. У холодильнику лишалося кілька бляшанок тунця — вони повиймали все та з'їли. І за мої консерви взялися! От ненажери.

Як мені кортіло закричати: «Гей, ви що, то моє!». Проте я мусила непомітно сидіти в куточку.

— *Пасматрі, ета што, кансерва с ката? Тут кот на-рісован.*

Це консерва для кота, ДЛЯ! Ти, дурисвіте людиноподібний! Хіба ж котів їдять? Ми — вінець творіння! Консерва для кота, розумієш? А ти хіба кіт? Радше чупакабра! Облиш мою їжу!

— *Ей, миш, ти будєш кансерву с ката?*

І тут шкідники заповзялися сперечатися про того гидкого гризуна. Більшість наполягала здихатися його. А командир казав, що пообіцяв тваринку своєму синові, тому доведеться їм панькатися з пацюком.

Подумки я лаялась, але змушена була мовчати.

Двоногі пили все, що було в пляшках. Навіть оливкову олію, і то з келихів для вина. Від цієї картини мій сніданок підступив до горла. А вас не знудило б від такого видовища? І звідки вони припхалися з такими манерами? Фу! Я нічого не змогла з собою вдіяти — стала блювати, а позаяк тихо цього не зробиш, шкідники мене помітили. І один тут-таки

спробував пристрелити. Мене! Господиню цього дому хотів пристрелити людиноподібний шкідник, який п'ять хвилин тому переплутав оливкову олію з вином! На щастя, стріляв він теж недолуго. Намагаючись пальнути знову, він послизнувся на моєму блювотинні й гепнувся так, що вся хата здригнулась. Я притьмом вискочила в розбите вікно. Шибка розтрощилася ще кілька днів тому, коли щось бабахнуло неподалік. На моє щастя.

